

Jan Willem Roosenbrand - 8 september 2013 - Startweekend

Matteüs 18:1-5 en Marcus 10:13-16

Worden als een kind. Geloven als een kind.
Populaire gedachte.
Lastige opgave.
Maar wel aantrekkelijk.
De ballast afgooien.

Welke voorstellingen heb je erbij?

.....

Lukt het je zelf?

.....

Waar staat in de bijbel dat je moet geloven als een kind?

.....

(nergens)

In Jezus' tijd was het een irritante gedachte.
Het kind stond niet op een voetstuk.
Geen romantiek.
Geen besef van de eigenheid van het kind.
Een kind was er nog niet. Nog niet volwassen.
Niet belangrijk.

Uiteraard hielden ouders van hun kinderen maar ze telden niet echt mee in de maatschappij.

Kinderen waren kwetsbaar, kindersterfte. En nog niet volwassen.
Kinderen waren geen voorbeeld in hun gelovigheid.
We moeten volgens de bijbel niet geloven als een kind.
Vgl 1 Kor 14:20: kinderen in slechtheid, niet in verstand.

Worden als een kind is in een wereld waarin je sterk moet zijn gevaarlijk en lastig en contraproductief.

Worden als een kind - staat tegenover de vraag: wie is de belangrijkste?
Het gaat erom die vraag af te leren.

Dit is het evangelie van het kruis.
De omgekeerde wereld.
Toen en nu nog steeds.

Wij snappen de leerlingen van Jezus die ouders met kleintjes tegen hielden niet.
Kinderen zijn belangrijk, ontroerend, lief, onschuldig.
Natuurlijk hebben ze er recht op dat Jezus hen zegent. Iedereen heeft daar recht op.

Maar daarom snappen we de boosheid van Jezus ook niet goed. De boosheid van Jezus richt zich niet op het ontkennen van het belang van de kinderen allereerst (al is dat wel een implicatie ervan) maar op het overschatten van je zelf en je eigen belangrijkheid. Het gaat niet allereerst om de kindertjes toen maar om hun voorbeeldfunctie voor de omstanders. De spits is gericht op volwassenen die zichzelf belangrijk vinden (en daarom geen tijd hebben voor kleintjes).

De clou is niet: 'kinderen zijn niet belangrijk' → ja ze zijn wel belangrijk. Want dan blijf je in de sfeer van belangrijk zijn in jezelf. Het gaat om het doorbreken van dit schema. Het gaat erom dat je over jezelf ontdekt dat het enige dat telt is dat je kind van Papa bent.

De vertaling 'als een kind openstaan voor het Koninkrijk van God' is misverstandwekkend, alsof je een bepaalde kinderlijke openheid moet hebben.

Want dat lukt niet iedereen. En daar kun je je dan weer machteloos onder voelen.

Het gaat om het ontvangen, het met lege handen staan, niks in te brengen hebben. Lastig genoeg.

Het koninkrijk van God (de kerk als oefenplaats van dat komende rijk, het nieuwe seizoen) is niet een kwestie van: ertegen aan gaan, er samen wat moois van maken. Maar allereerst: ontvangen, afhankelijk zijn...

Gerichtheid op de grootheid, genade van God.

Daar kunnen kinderen je in helpen.

Maar pas op (A. Janse,) laat de aandacht niet verschuiven van waar het kind je aandacht voor vraagt naar hoe leuk of gelovig ze het doen. 'Kijk dominee, hij kan al bidden'. Op FB zetten: wat schattig ipv wat is God goed!

Hoe meer aandacht je geeft aan hoe schattig, gelovig, ontroerend, echt en authentiek kinderen zijn, hoe lastiger je het voor hen maakt om dat ook echt te blijven.

Vgl het beeld in het UMCG in de hal: de verwondering. Het beeld wil je meenemen naar waar de verwondering zich op richt ipv naar het beeld zelf.

Wat is je houding: je zelfontplooiing (eventueel tot weer meer kind en ontvankelijkheid en naïviteit) of je verwondering over Gods goedheid, die lege handen vult en je ruimte geeft voor beschikbaarheid voor de ander?

Jezelf vernederen. Dat is worden als een kind.

Klein worden. Je laten roepen.

Je kruis op je nemen.

Die impopulaire klank heeft in Jezus' mond de uitdrukking: worden als een kind.

Het over een andere boeg gooien.

Niet meer prestaties, niet belangrijk doen.

Dit zijn gesprekspunten:

We moeten niet geloven als een kind maar worden als een kind. Wat vind je van deze stelling?
(betrek ook 1 Korintiërs 14:20 erbij:

Broeders en zusters, wees in uw denken niet als kinderen. Wees kinderen in het kwaad, maar wees in uw denken volwassen.

Hoe ga jij in het komende seizoen jezelf 'vernederen' en worden als een kind?

Ken je mensen in de kerk aan wie je een voorbeeld neemt in dit opzicht?